
بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

انج میں تیرا سُننا بننا

ڈاکٹر صغرا صدق

جملہ حقوق بحق مصنف

نام کتاب:	اج میں تیرا سُفنا بننا
شاعرہ:	ڈاکٹر صغرا صدق
اشاعت:	ستمبر 2020ء
تعداد:	500
ٹائٹل:	وجیہہ فاطمہ
ناشر:	وجدان
قیمت:	300 روپے

برائے رابطہ وٹس ایپ SMS:

فون نمبر: 0337-0429595

انتساب

سوئے لکھاری، اُچے وچاراں آلے سو جھوان
ادب تے فن دے سچے چاہی وان
گرنجھن سنگھ گل
دے ناں

فہرست

- 1- اکھ نُمائی سنجھم سنجھی، خالی پلے ہوئے
- 2- باری کھول کے دیکھی جاواں جن پھر یا اے کوئی
- 3- میں پونی دا چن بنا کے رستہ تکیا چیتر دا
- 4- اینی گل ای پچھنی سی میں شیشے دے گلداناں توں
- 5- میں شاخاں توں جھڑ دے ہر پتر دی لوہنی لکھنی آں
- 6- پریم دے اک پتر تے سارا موسم وکیا چیتر دا
- 7- نیندر دے ہتھ لکھ چھڈی کس ملن دی لیکھ لکیر
- 8- میں چیتے دے چھلو دے وچ یاداں سانبھی بیٹھی
- 9- اوہدے پیار دے پھل پئی کڈھاں قلم کروشنے نال
- 10- میرے دل دے بوہے اوہلے لکیا اے کوئی ہور
- 11- میں عشقے نوں روگی کیتا پی کے ”میں“ دا زہر
- 12- اپنے نال اک گل کرن دی وہیل ملے نہ مینوں
- 13- شوکاں مارے عشق سمندر جد اوہدے ول ویکھاں
- 14- دل چوں دید دا چاء نہیں جاندا
- 15- بھوئیں تے جیہڑا ظلم کریندا
- 16- عشق دے روگ دا دارو کوئی نہیں
- 17- کلیاں وچ سمو کے دسیا
- 18- اُس نہ دل دی باری کھولی
- 19- ڈھیہہ پئی جدوں کھلو کے دسیا

- 20- جَدِ اُس دِنیا دُشمن کر لئی
 21- میں کھلی رستے وی کلے نال مرے کوئی چلے
 22- میرے ولے ہو کے جیہڑا میرے ول نہیں آیا
 23- سسی مارو تھل وچ رُل گئی خان پُتل نہیں آیا
 24- جدوں کسے نے اُکا کیتی نہیں میری پَر واه
 25- رُوپ وٹائی پھردے اتھے غرضاں لو بھان والے
 26- یاد کسے نہیں کیتا سناون یاد نہ کوئی آیا
 27- عشق نوں حق دا راہ کیتا اے
 28- اوہدے مُڑمڑ ہس کے پیکھن
 29- جد میں عشق دی پیشی بھگتی
 30- پاسا وٹ کے لنگھدا نالے مکھ لیندا پرتا
 31- ازلوں میں رساں دی قیدی، توں انبراں دا واسی
 32- میرے ویہڑے آ ڈھکی جد چاواں بھری برات
 33- خالی اکھاں، خالی گھرتے خالم خالی میں
 34- عشق سمندر تر کے ویکھاں
 35- جتن والیا ویکھ رہی آں
 36- عشق دے چلھے دل دیاں پڑاں دھونی وانگ دھنائی رکھ
 37- اوڑک وصل دا سدّا لاگی بدل لے کے آوے گا
 38- فر درداں دا دھاگہ لے کے ساون رتے پھل پرو
 39- ہرکھاں انج دی دھوڑ اڈائی ساہواں وچ
 40- کسے دے ہتھ نہ آیا بکر بھانڈے دا
 41- ٹٹی ہوئی وانگ دے نال میں پورے لیکھ اُلکے
 42- عمر اں لنگھیاں، ہتھ نہ آئیاں، سُننے دیاں تعبیراں
 43- ساہواں وچ پرو وے ماہی

- 44- اپنا مَن کے وچ شریکاں
 45- دل دھرتی چوں پریت اُگائیے
 46- سُفنا آپ وصال تے نہیں نا
 47- جس اک ہون نہ دتا سہانوں
 48- کس توں فال کڈھا کے پچھاں
 49- اکھ نوں اوپرا اوپرا لگیں
 50- ہجر ہنیرے مار مُکایا عشق دا دیوا بال او سبنا!
 51- درد ترا اے انبروں اُچا، دین گواہی چن تے تارے
 52- عشق اچہا جادو کیتا
 53- ویلے کئیں مُندراں پائیاں
 54- آس دا دیوا بال کے راہواں تندی رنی آں
 55- اِکلاپے دا چرخا ڈاہ کے وچ پریت دے ویہڑے
 56- اکھ دا جھگا خالی کر کے
 57- رانجھا نہ ہی بیلویں آیا
 58- دل وچ تیرے کیہڑا وسدا
 59- چندری اکھ سوال چا کیتا
 60- عشق دے صدقے جا حسینا
 61- عشق سفر وچ اک نہ ہويا
 62- کسراں ضدل یار مناواں؟
 63- مرن توں پہلاں مر نہ ہووے
 64- رتجھ دا چانن ونڈدا دیوا
 65- آس دا دیوا بال وے ماہی
 66- ہانجھ پراں دے اُدی پئی آں
 67- توں تے میں آج وکھ کھلوتے

- 68- شیک دی کندھ نوں ڈھا نہ دیئے
 69- جتھوں کوئی نہیں خلیا مُڑیا
 70- ہر صورت وڈیا دتی اے
 71- اوہنے دل کیہ منگیا میتھوں
 72- آس دی جھولی بھر دے ہاں
 73- جو سُننے وچ تئنی آں
 74- دَم دَم عشق دھالاں پاوے، چیلَا مَسْت قلندر دا
 75- دھرتی دی پک اُتے پیندائے جد پرچھانواں انبر دا
 76- پایئے عشق دھال وے سائیاں
 77- گسے نہیں اکھیاں وچوں پڑھیا
 78- کوئی اکھ نہیں جرات کردی
 79- اکلاپے دی ڈنگی میں
 80- اوہدی اکھ جے سانجھ لوے تے
 81- جد دی اوہنے زلف سنواری
 82- مکھ نہیں دسدا ڈھولن دا
 83- صدیاں دے ڈُھکے بُوہے نوں
 84- ہنجواں دی تسی وچ دُکھ پروئے سَن
 85- اسیں تے یار دی پُو جا کیتی ساہواں نال
 86- بُوہا ہوڑ کے ہسی جاندے
 87- سہمی ہوئی مخلوق نوں دُر دا
 88- بھاگ بگا کے تیک لینے آں
 89- خورے نوں کہانی پنگرے
 90- چار دناں دے دُکھ وچ جیہڑا یار گیا گھبرا
 91- کھوہ کے لے گیا رنگ اَساڈے اک بُلل دا چور

- 68 اوہدے میل دے موسم اُتوں لکھ بہاراں صدقے
- 69 سبھ دے نال تے اوہدی گل نہیں ہوسکدی
- 70 قول نبھاوون آئی نوں اپنا دس دے
- 71 تیرے نال دا چن چڑھاواں سوچنی آں
- 72 جے لہہ جان گواچے سُننے راہواں چوں
- 73 ایس جنم وچ اوہدا میرا میل ہووے مناں
- 74 جگ نے جہڑے دُکھ دتے نیں اوہدے پیارچ مینوں
- 75 سیونک دے وانگر کھاندے جاندے اندرو اندریں
- 76 اک دُوجے نوں ملدیاں چپ سی لگ جاندی
- 77 تکلے نالوں ٹٹی ہوئی تند اے چندڑی
- 78 توں بھولا ایس توں کیہ جانے چندڑی نوں
- 79 اچن چیتے یار ملے تے انج میں جشن مناواں
- 80 جگنو وانگوں چکاں مارن اوہدے نین نورانی
- 81 گھاٹ کھانی سی تے گھاٹ کھاندی رہی
- 82 میں چنھاواں دے سُننے پروئے سدا
- 83 تیرے باجھوں سَنکھ ماناں کہ رُل جاواں
- 84 آندیاں جاندیاں گونجاں ہتھیں نت سنیہڑے گھلاں
- 85 اک مک ہو کے رہیے شالا کوئی نکھیڑ نہ سکے
- 86 اوہدی خوشبو جد وی آوے دل دے سنجے ویہڑے
- 87 کوئی سدھر تیرے باجھوں بنی نہ آن سہیلی
- 88 ایویں دل تے لگے ہوئے پھٹ وکھا کے لوکاں نوں
- 89 ہیراں سسپاں سوہنیاں رُلیاں پی پی موہرے ہجران دے
- 90 چندڑی کلم کلمی رہ گئی تاں نہیں لبھدی
- 91 مہینوال نوں ملن گئی سی کچے تے

- 68 ظلم نے کالے کنبل وانگوں بنگل ماری ہوئی اے
-69 دیوے دی باقی تک جاندی اے کم نہیں مکدے
-70 عشق دی گلی رنج جاندی نہیں
-71 سدھی ساھویں کر چھڈنی آں
-72 سَمے دی کھڑک رہی اے ٹلی
-73 دکھ غم مُفت و مُفتی لبھدے
-74 ہر پاسے ویرانی جیہی سی
-75 کاہدا مان، غرور، تکبر
-76 اندرو اندریں روئی جاندے
-77 جس تھاں توں میں ہو آئی۔ آں
-78 سوجھ دے دریا اندر پھی مار صدف میں کڈھاں

بھانویں میریاں اکھیاں روون بھانویں قلم وی روند
کرم ترے دا فیرو میٹھوں قرض ادا نہیں ہوندا

اکھ نُمّانی سُنْجھم سُنْجھی، خالی پلے ہوئے
 سُنّے وِچن والیاں پچھے نَس نَس جھلے ہوئے

اوہدے ولے تحت مُراداں، شملے، چانن، روزی
 فِکراں، بُھکھاں تے جگراتے ساڈے ولے ہوئے

وکیہ رہی آں اَج نواں ای اِکاپے دا رنگ
 اِکو گھر دے سارے جی نیں کَلّے کَلّے ہوئے

روٹی دی تھڑ ہے تے چھلا پتِل دا مُل پتِل
 چُھے دے وِچ پاواں تیرے تخنے گھلے ہوئے

باری کھول کے دیکھی جاواں جن پھر یا اے کوئی
خوف دے ہتھوں کسراں خالی گلی مُحلّے ہوئے

او کہندا سی میری گل تے ای بھروا سا رکھیں
کم سوتے ہو جاون گے، کم سوتے ہوئے

حقّہ ٹھنڈا ہو جاون تے جُتھ وِھن والا
چاہندا اے کہ ہر تھاں اوہدی بلے بلے ہوئے

ساتھوں قوم دی غیرت بارے پُچھن والے لوکی
ایہہ نہیں پُچھدے آگو ساڈے کنج ننگلے ہوئے

دل دے ویڑے گاؤن خوشی دے کیہ صغرانے گاؤنے
تکھے تیر جدائیاں والے روح تے چلے ہوئے

میں پونی دا چن بنا کے رستہ تکیا چیترا دا
خورے کاہنوں میرے کولوں موسم جھکیا چیترا دا

ہریا بھریا روپ سلکھنا، حرصی نظراں کھا گئیاں
ہجر دے لے پینڈے کچھ کے جو بن تھکیا چیترا دا

موراں وانگ حیاتی پیلاں پانڈی پانڈی دھوڑ ہوئی
جادوگرنی رت نے آ کے ساہ انج ڈکیا چیترا دا

اِبنی گَل اِی کُچھنی سی میں شیشے دے گداناں توں
کاغذ دے پُھلاں کیوں ننگا سر نہیں ڈھکیا چیترا دا

تیرے ہاتھوں نین نراسے، دلڑی چین کیہ پاوے
تیرے ہاتھوں رُتیاں نے وی موہرا پھکیا چیترا دا

ایس ورہے وی نہیری جھلی بُور پیا جد لُغراں تے
ایس ورہے وی رُکھاں اُتے پھل نہ پگیا چیترا دا

کتھوں بچھ اِساڈی وِچوں چلے رَنگ مُصوَر نے
کَنوس اُتے کھلا کھلوتا منظر اکیا چیترا دا

دل ٹہنی تے پَنگرن کَلیاں اکھ دی اِکو سینتر تے
اوہدے ہاتھوں ہرکھ ہواواں کھٹرا ڈھکیا چیترا دا

میں شاخاں توں جھڑدے ہر پتر دی لُوہنی لکھنی آں
میرا دینہہ وی تاہیوں مگھڑا ویکھ نہ سکیا چیتر دا

موسم ورگے پردے دا کیوں پردہ چندڑی ہوئی اے
کیوں پردے نے پردے اُتوں پردہ چکيا چیتر دا

صغرا صدف میں آس ویاہی خواہاں بھری حویلی وچ
ویکھ کے سُچیاں تعبیراں بہوں دل دھڑکيا چیتر دا

پریم دے اک پتر تے سارا موسم وکيا چتر دا
مورکھ ساہویں مُورت بن کے فوٹو چھکيا چتر دا

نیندر دے ہتھ لکھ چھڈی کس ملن دی لیکھ لکیر
سُفنے اندر دیکھ کے ماہیا پُچھدی پھراں تعبیر

جوں جوں لَشکاں ماری جاوے سَلھی اکھ دا کجلی
دل دے ورقے بن دی جاوے اک سَوہنی تصویر

اوہنے اکھاں نال کیہ چھوہی من تو بنے دی تار
لُوں لُوں دے مُڈھ ست سُرراں دی اگھڑ پئی تاثیر

میں چپتے دے چھکو دے وچ یاداں سانبھی بیٹھی
مکھ پرتاون والیا دس کھاں کیہ میری تقصیر؟

مُرشد کابل مل جاوے جو من دا کھوٹ گواوے
نالے کڈھے سینے وچوں لو بھال والا تیر

جے اوہ میری پیڑ دا جائو، پیر دھرے فر ویہڑے
رتجھاں ٹچن چک چک اڈیاں جاگ پوے تقدیر

عشق سلامت ہک دینہہ اڑیے مینوں سچ کرے
بھاویں رسماں والا آرا جٹہ دیوے چیر

دُھر درگاہوں منگی ہوئی چند سانول دے نال
ازلوں اوہدے ناویں لگیا سدھراں دا کشمیر

اوہدے پیار دے پھل پئی کڈھاں قلم کروشنے نال
میریاں رُتتاں دی جس کیتی چٹی لیر و لیر

شہر بھنخور دی سستی مینوں کہن چنہاں دی سوہنی
میں ہی پریم دی صاحبان اڑیا! میں ویلے دی ہیر

گلی گلی وچ چرچے ہوون لکھاں میں شعر اچہا
جو ویلے دی اکھ چ رڑ کے صدف کراں تحریر

میرے دل دے بُو ہے اُوہلے لُکيا اے کوئی ہور
واج میں ہور کسے نوں ماری، رُکيا اے کوئی ہور

سُفنے ہور کسے دے تَکدی رہ گئی اکھ نمائی
سہرا بَنھ تقدیر دے سِر تے ڈُھکيا اے کوئی ہور

اودھر پیار و سار کے بیٹھا ہویا سُنکھ دی چھاویں
چہنوں چیتے کر کر ایدھر مَکيا اے کوئی ہور

میں عشقے نوں روگی کیتا پی کے ”میں“ دا زہر
ریتاں شملہ اچا رکھیا جھکيا اے کوئی ہور

بھٹنے موٹھ کسے دے اگے سکياں ہریاں ہوئیاں
ہرا بھرا ہوون دے چائیں سکيا اے کوئی ہور

بھارے بھار جیون دے صغرا، عشق دے راہ کنڈیارے
پیر میں کوئی چکنا سی تے چکيا اے کوئی ہور

اَپنَ نال اِک گَل کرن دی ویہلِ ملے نہ مینوں
جیوندی جانے جین مرن دی ویہلِ ملے نہ مینوں

میں اِس ”میں“ دے میلے اندر آپ گواچی ہوئی
تاہوں میں توں ذرا ڈرن دی ویہلِ ملے نہ مینوں

نہ دسے تے اوہدیاں یاداں نال ہی من پَچاواں
اکلاپے دے دکھ جرن دی ویہلِ ملے نہ مینوں

شوکاں مارے عشق سمندر جد اوہدے ول ویکھاں
 رانجھن ماہی نال ترن دی وبہل ملے نہ مینوں

سکھ نوں پلے بنھ کے ہو گئے اندر دے انج قیدی
 سچ دے کھوہ توں پانی بھرن دی وبہل ملے نہ مینوں

میں جتے دے رولے دے وچ انج کھڑپچی ہوئی
 روح دی واج تے کن دھرن دی وبہل ملے نہ مینوں

جھوٹھ دے چکڑ، لالچ والی گابھ توں جہڑا پچیا
 جیون اوہدے ناویں کرن دی وبہل ملے نہ مینوں

صدف بیگانے رنگاں دے وچ انج رنگی آں
 ہن تے کجھ وی جتن ہرن دی وبہل ملے نہ مینوں

دل چوں دید دا چاء نہیں جاندَا
سوہنیا دَرس کرا نہیں جاندَا

اے سَکھ توں کِیہ کرنے نین
کُجھ وچوں ورتا نہیں جاندَا

ہجر وچھوڑے نوں اگ لگے
وصل دا چھٹا لا نہیں جاندَا

بھوئیں تے جیہڑا ظُلم کریندا
بھوئیں وچ سما نہیں جاندا؟

لوکاں وچ میں جا کے تکیا
کوئی کسے نوں کھا نہیں جاندا

دُھپ تے تانبے ورگا رستہ
پچھاں بن کے تُوں آ نہیں جاندا

شَوہ دی شکر دوپہر تپے تے
آس دا پھل کلا نہیں جاندا

سیک لوواں جھٹ سلھیاں یاداں
دُھونی آن دُھنیا، نہیں جاندا

عشق دے روگ دا دارو کوئی نہیں
 کہتے بڑے اُپا نہیں جاندا

اکھ دی سنیتز مار حقیقی
 گل گجھی سمجھا نہیں جاندا

تیرا میرا ناں جس ورقے
 اوہ ورقا پرتا نہیں جاندا؟

صُغرا صَدَف دے نال جو کہتے
 قول قرار نہجھا نہیں جاندا؟

کلیاں وچ سَمو کے دَسیا
لُون لُون سُول پَرَو کے دَسیا

رَب نون چَندرے دِل دا ہاڑا
بالاں وانگوں رَو کے دَسیا

اُس نہ دِل دی باری کھولی
اکھ نے بُوہا ڈھو کے دسیا

گجھا بھیت لکانا اوکھا
عشق دا بھیت لکو کے دسیا

کیہ لکيا اے نہجوواں دے وچ
ویلے سول چھو کے دسیا

جد اوہ ہاسے نال نہ منیا
فر میں اوہنوں رو کے دسیا

ڈھیہہ پئی جدوں کھلو کے دسیا
سے نوں ساویں ہو کے دسیا

کالی رات نے اپنا دکھڑا
دیوے نیڑے ہو کے دسیا

کیہ کیہ رات نے ٹھٹھے کیتے
تاریاں نے رو رو کے دسیا

جَد اُس دِنِا دُشْمَنِ كَر لَئِ
فِر مِی نَالِ كَهْلَوِ كَ دَسِیَا

بَاگِی سَجَرِے پَهْلِ كِهْرِے نِی
مِهْكَاں بَهْرِے جَهْرَوِ كَ دَسِیَا

عِشْقِے جِیہڑَا بھَارِ چَكَايَا
اَپنِے سِر تِے دُھو كَ دَسِیَا

میں کھی رستے وی کئے نال مرے کوئی چلے
عشق دے نیلے پر بت تھلے نال مرے کوئی چلے

کون اے جیہڑا وا دے اوہلے واجاں ماری جاوے
کجھ نہیں پیندا میرے پلے نال مرے کوئی چلے

ہولی ہولی ڈھلدا جاوے، سدھراں دا پرچھانواں
ڈھلدی جتد نوں جیہڑا ٹھلے نال مرے کوئی چلے

میرے وَتے ہو کے جیہڑا میرے ول نہیں آیا
 ٹر پئی آں میں اوہدے وَتے نال مرے کوئی چلے

روح درشن دیدار دی تسی لگنا سچ دے متھے
 اکھ نہ تاب حُسن دی جھلے نال مرے کوئی چلے

اوہدی یاد سچ اویس ڈُبی اپنا چیتا بھلیا
 اتھرو ناپیں جانڈے ٹھلے نال مرے کوئی چلے

غرضاًں دی وَستی چوں میرے نال سی کئے ٹرنا
 فیر وی میں سُنہڑے گھلے نال مرے کوئی چلے

میں جھلّی آں بالکل جھلّی اڑیو نی میں جھلّی
 سُنیاے اودھر وی نیں جھلّے نال مرے کوئی چلے

سسی مارو تھل وچ رُل گئی خان پُنل نہیں آیا
چھڈ گئے جن ساک نکلے نال مرے کوئی چلے

میری مٹی سونا ہو گئی پہن فقر دا بانا
لاہ چھڈے نیں چھاپاں چھلے نال مرے کوئی چلے

عشق بلاوے مینوں صغرا ٹور میری فر بولے
مور وی آکھن بے بے نال مرے کوئی چلے

جدوں کسے نے اُکا کیتی نہیں میری پرواہ
میں اپنی پھلّاں جیہی سدھر کاہنوں لاواں پھاہ

رَب کرے اوہ خیر تھیں آوے چٹی گھوڑی والا
دیوا بال بنیرے اُتے ویکھاں جس دی راہ

چٹے دینہہ وچ مجھے اندر سچ قتل چا کیتا
گھوڑی دُنیا دے وچ سچ دا بنے نہ کوئی گواہ

رُوپِ وِٹائی پھر دے ایتھے غرضاً لوبھیاں والے
توں تے اپنی دھون توں اڑیا نفلتی چہرہ لاه

چارے پاسے دسدا مینوں اوہو یار سلوونا
سدھی اوہدے گھر ول جاندی دل دی ہر اک راہ

پرت کے آجا بچنا! ہن تے پرت کے آئیاں رتتاں
تیرے آن توں پہلاں کدھرے مک نہ جاؤن ساہ

روزای چن چڑھا چھڈ دے نیں بھوئیں تے ظالم واسی
گلاں دے سنگ لوکی امبروں تارے لیندے لاه

ہر کوئی ہجر دے رُونے رونا کر وصلوں دا چیتا
کوئی نہیں میرے جیہا اکلا دُنیا چھڈی گاہ

یاد کسے نہیں کہتا سَنوں یاد نہ کوئی آیا
فر کیوں آپ مہاریاں یاداں ڈنگن اُنھے واہ

آپے رانجھا جوگی بنیا ناتھ سداون والا
ہیر دا دھارن دھار کے آیا سید وارث شاہ

اوہ دَرشن دیدار نہ دیوے صغرا نین تہائے
اوبدا دیکھن بنیا پھر دا اکھ میری دا پھاہ

عشقِ نوں حقِ دَا رَاہِ کیتا اے
میں کوئی یارِ گُناہِ کیتا اے؟

ہاں میں دھوکا کھادا سی
ہاں میں فیرِ وسَاہِ کیتا اے

اُنھے واہِ میں دردِ کمایا
پیارِ جو اُنھے واہِ کیتا اے

اَوہدے مُڑمُڑ ہس کے دیکھن
میںوں کھڑی کُپاہ کیتا اے

اَز لوں میری روح کنواری
جئے نال ویاہ کیتا اے

دنیا دے سنگ نبھدی نہیں سی
دھکے نال نہہاہ کیتا اے

وچھڑ گئیاں دے چیتے میرا
اوکھا لینا ساہ کیتا اے

آپے تکیا سی جو سُننا
اوبنے کنج تباہ کیتا اے

جَد میں عَشَق دِی پِشِی بھگتی
اِپنا آپ گواہ کیتا اے

جگ دِی کیہ پرواہ صغرا نوں
عَشَق نے بے پرواہ کیتا اے

میں اَنج اکھ دِی مُجرم آں میں
اتھرو بال سواہ کیتا اے

پاسا وٹ کے لنگھدا نالے مکھ لیندا پرتا
جھلیے اوہدی خاطر ہسدیاں اکھیاں نہ چھلکا

مستی دے وچ جھمن شاخاں کلیاں ڈولھن جو بن
اوہدے جسم دی خشبو لے کے اڈدی پھرے ہوا

میں نہیرے دی بگل مار کے تیرے بُوہے آئی
اپنے رُوپ دا کجھ تے چانن میری جھولی پا

ازلوں میں رسماں دی قیدی، تُوں انبراں دا واسی
چن دا ٹھوٹھا لے کے جوگیا! میرے ویہڑے آ

سانبھی نہیوں جاندی ہن تے ایہہ درداں دی ونگی
جی کردا اے غم دا پنچھی آپے دیاں اڈا

میرا ٹورا دُنیا نالوں کیوں نہ تیکھا ہوندا
پرت پشانہہ کیہ نکدی میرے چڑھی سی مگر بلا

کوہیں سزا نہ دیندی مینوں سمے دی گور عدالت
اوبدے ستم تے بول پئی ساں ایہو میری خطا

اوبدے ناں دی مالا صغرا ہر دم جچدی رہندی
جھنّے دُبی بیڑی میری دتی بنے لا

میرے ویہڑے آ ڈھکی جد چاواں بھری برات
چار چوفیرے نچن لگی رنگاں دی برسات

کئی صدیاں دا پنڈھ نیڑے اک نکئی جیہی ہاں
کئی اکھاں داروگ مُکاوے تِردی جیہی اک جہات

دَم دَم صدقے جاواں اڑیو! اوس مُصوّر تائیں
چھنے مینوں پورا کر کے سانبھی قلم دوات

خالی اکھاں، خالی گھرتے خالم خالی میں
پل پل آہرے لائی رکھدا ہجر بڑا کم ذات

فقر دی دولت بہوں ان ملئی ملدی نال نصیبیاں
بخت اچیرے مل گئی مینوں عشق دی خیر خیرات

فرق جو پاوے وچ بندیاں دے لعنت اُس ٹولے تے
اَسیں آں پیار دے پاندھی از لوں ساڈی عشق جمات

تیرے آن داسن کے گاؤن ڈھولے، ماہیے، ساہ
دل دے ویہڑے چندڑی رکھی سدھراں بھری پرات

آ جا وے، چن ماہیا آ جا ویکھ کے تینوں آوندا
صغرا وصل دا چانن ویکھے ملے ہجر دی رات

عشق سمندر تر کے دیکھاں
انج وی پینڈا کر کے دیکھاں

بجی کردا اے اپنے اتھرو
اودھی اکھ وچ دھر کے دیکھاں

تینوں دیکھ کے جی پنی آں
جے آکھیں تے مر کے دیکھاں؟

چتنِ والیا ویکھ رہی آں
آکھیا سی تُوں ہر کے ویکھاں

نیناں دی جھولی وچ نکھڑا
ایدھر کر میں بھر کے ویکھاں

سارے تینوں رَج رَج ویکھن
میں دُنیا تُوں ڈر کے ویکھاں

تیری تاہنگھ دی اُنکلی پھڑ کے
پندھ اولّا کر کے ویکھاں

ملے جے سوہنے نیناں والا
میں اوہنوں جَر جَر کے ویکھاں

عشق دے چلھے دل دیاں پیراں دھونی وانگ دھخائی رکھ
بال کے سدھراں والا بالَن پیار دا مچ مچائی رکھ

جد تک تیرے ساہ چلدے نیں عشق دا کم چلائی رکھ
دُنیا نال نہیں بھدی بھاویں بھدی جیویں بھائی رکھ

کندھاں نوں وی گن ہوندے نیں بھید عشق دا کھولیں نہ
وچلی گل نوں وچلا جانے وچلی رمز لکائی رکھ

خالی اکھاں ویکھ کے کوئی ٹھگ نہ ویڑے نگھ آوے
اکھ دے آہنے اندر اوہدی اک تصویر سجائی رکھ

اوڑک وصل داسدا لاگی بدّل لے کے آوے گا
دلا! توں ہمت نال ہجر دے اوکھے ڈنگ ٹپائی رکھ

اوہدا ملنا نہ ملنا تے جھپے گل مُقَدِّراں دی
توں بس اوہدیاں یاداں نال ای من اپنا پرچائی رکھ

سوچاں دی الماری اندر سانجھ نہ سجری سدھ نوں
چاواں دے ہوٹھاں تے پھبیدی آساں دی شہنائی رکھ

پُھل جویں شبنم دے تِبکے پی کے کھڑ کھڑ جاندے نیں
توں وی اپنے ہنجواں دے وچ ہاسیاں نوں ورتائی رکھ

نت ست رنگی پینگھ دے جھوٹے توں سدھراں نوں دتی جا
رنگے چاواں والی گڈی انبریں نت اڈائی رکھ

فرداں دا دھاگہ لے کے ساون رتے پھل پرو
ہجراں ڈنگے سمنوں میل دے مٹھڑے گیت سُنائی رکھ

ازلوں تریا عشق نمانا تیرے درتے آیا اے
صدف توں اوہوں گل نال لا کے من و سہڑا رُشائی رکھ

ہرکھاں اینج دی دھوڑ اڈائی سہا ہواں وِچ
چانن ورگے لوکی رُل گئے راہواں وِچ

جرص دی نہیری، لوڑاں نوں راہ دسن لئی
وا ورو لے گھٹ لیائی باہواں وِچ

قُطمی تارا لبھدی لبھدی تھک گئی آں
کرچی کرچی ہوئی رات نگاہواں وِچ

کسے دے ہتھ نہ آیا پکر بھانڈے دا
ویلا ڈُبا تردا رہیا چنھاواں وچ

بدوبدی میں ہتھ جا لایا انبر نوں
جگ توں اُچی ہوگئی پیار پناہواں وچ

چار پُھیرے ہسٹ پیر پساہے نیں
ساہواں نوں میں دھکیا تئیاں واہواں وچ

میں وی اوہدا پلا پھڑیا ایسے لئی
اوہدی درویشی دا چرچا شاہواں وچ

باقی رشتیاں ناتیاں دی کیہ گل کرنی
صغرا نگھ رہی نہ دھیاں ماواں وچ

ٹٹی ہوئی وَنگ دے نال میں پورے لیکھ اُلکے
کیوں جیون کنڈیاری دے وچ ویلا آن دھریکے

توں یاداں دی چھاویں مینوں سُنے وانگ اڈکیں
میں انبرائ توں پرت آواں گی گھٹ کو چائن پی کے

میری اکھیوں وَرھدا پیا اے آساں بھریا ساون
وَرهیاں دا ترہایا بڈل ہولی ہولی ڈیکے

توں ملنے دا سُننا سینے وچ لکو کے رکھیں
میں سرہانے دھر لینی ہاں تیریاں یاداں سی کے

عُمرَاں لنگھیاں، ہتھ نہ آئیاں، سُننے دیاں تَعبیراں
 دِل مَر جانا مہنے مارے، کیہ لَبھیا ای جی کے

کوئی سُننے دے وچ آکے کَردا اے عَرَضَوی
 کدی تے ساہمنے آ جا میرے خواب دِیے وَسَنیکے

اَز لوں اِک وچھوڑا صغرا نال مرے سی ٹُریا
 اُوہدے پچھے بھج بھج ہُن تک رُوح نہمانی چیکے

آ خواہاں دی نگرے وِرگی رَل مِل سَانجھ بنایے
 جگ بیتے نیں سَانول تینوں صغرا صَدَف اڈیکے

سَاہواں وِج پَرو وے ماہی
میں تیری خَشبو وے ماہی

تَکنا! کِیہڑا بوہتا سَوہنا
چَن دے نال کھلو وے ماہی

اَج میں تیرا سُفنا بَننا
اَکھ دا بُوہا ڈھو وے ماہی

مِینوں چانَن کِیتی پھردی
عِشق ترے دی لو وے ماہی

اپنا مَن کے وِچ شریکاں
دھونے سارے دھو وے ماہی

اکھیاں وِچ وَسَا کے مینوں
خواباں وِچ لَکُو وے ماہی

تیرے باجھوں جیون کیتیا
ساڈے نال دھرو وے ماہی

عشق ترا نَس نَس وِچ دھڑکے
ہُن نہ رپے دو وے ماہی

روح تے بُت دی ازلی منگ توں
دوہاں وِچ اک ہو وے ماہی

دل دھرتی چوں پریت اُگائیے
جوگ نیناں دی جو وے ماہی

اندرو اندریں جھردے پئے آں
آ گل لگ کے رو وے ماہی

میں تڑی آں اوگن ہاری
بُکل وچ لکو وے ماہی

پھلاں ورگی جنڈی چھڈی
سولاں وچ پرو وے ماہی

صغرا صدق آج سُننا چاہندی
کہہ دے من وچ جو وے ماہی

☆☆☆

سُفنا آپ وصال تے نہیں نا
یاد ہجر دی ڈھال تے نہیں نا

ہر کوئی رانجھا جوگی ناہیں
ہر کوئی ہیر سیال تے نہیں نا

اوہنوں آکھو آ وی جاوے
پل دا مطلب سال تے نہیں نا

جس اک ہون نہ دتا سانوں
اوہ ہن تیرے نال تے نہیں نا

عشق نہ ہووے مستی کاہدی
مستی باہجھ دھمال تے نہیں نا

انج لکا کے رکھ نہ مینوں
میں کوئی لٹ دا مال تے نہیں نا

ڈلھدی پھردی تیری اکھوں
ایہہ کوئی یار سنبھال تے نہیں نا

نیندر دی گل کرنا ایں تیرے
ستے بھکھے بال تے نہیں نا

کس توں فال کڈھا کے پچھاں
ایہہ وی دُکھ دا سال تے نہیں نا

جیہڑا دل وِچ ہووے اوہنوں
دیکھن کوئی محال تے نہیں نا

وا موراں نوں کھندی پھردی
اوہدی چال کوئی چال تے نہیں نا

دُکھ لُکنا سجناں کولوں
بیا کوئی کمال تے نہیں نا

عشقا ابراہیم نے دس کھاں
آپے ماری چھال تے نہیں نا

اَکھ نوں اوپرا اوپرا لگیں
دل وچ ہور خیال تے نہیں نا

تیرے جیہا وی تینوں آکھاں
تیری ہور مثال تے نہیں نا

ساڈے اُتے ڈلھ ڈلھ جاویں
ہور نواں ہن جال تے نہیں نا

توں نہیں شیشے اندروں دِسدا
شیشے اندر وال تے نہیں نا

جے اوہ حال پُچھے تے آکھاں
ایہ اجیہا حال کوئی حال تے نہیں نا

ہجر ہنیرے مار مُکایا عَشَق دا دِیوا بَال او سبنا!
 اکھ دی جھولی چائن پا دے، چائن تیرے نال او سبنا!

عَشَق سُمندر ٹھاٹھاں مارے، پلکاں والی بگل وچ
 شوہ نے تیرے وچوں لبھنا، اندر ماریں چھال او سبنا!

اچن چیت ایہہ نپ لوے نہ، میریاں اَلھڑ سَدھراں نوں
 غرضاں دی ڈوری دا پڈھا اُنیا ہویا جال او سبنا!

درد ترا اے انبروں اُچّا، دین گواہی چن تے تارے
پیار نوں اُچّا کر جاواں گی، لوکی دین مثال او سجنا !

برساتاں نے من پرچایا، ساوا سون مہینہ آیا
جیون پینگھ ہلارے منگے، کر لے ایہدی بھال او سجنا !

پنچے ویلے یاد تیری جیویں سجدے نال مصلّا اے
اندروں اندریں دھکھدار ہندا ہر دم تیرا خیال او سجنا !

صدف نے سجرے شعر اُلکے، جیون دے سرناویں تے
اکھراں دی خوشبو پئی دسے سچّا سُخن کمال او سجنا !

عشق اچھا جادو کیتا
حسن جی اگ نوں قابو کیتا

شاہ حسین دی اکھ اگھیری
ہور بھلا کیتا مادھو کیتا

نئی اثبات دا قصہ گھلیا
لوں لوں باہو باہو کیتا

وِیلے کئیں مُندراں پائیاں
رُت سَمے نُوں سادھو کیتا

تیرے تے اِتار سَجَن میں
آپنے آپ تُوں وادھو کیتا

ساہواں تیری تسی کیتی
دَم دَم یاہو یاہو کیتا

تُوں دُھپاں دا عادی نہیوں
میں اکھاں نوں تنبو کیتا

عشق دا ہر فرمان میں صغرا
آپنی ذات تے لاگو کیتا

آس دا دیوا بال کے راہواں تئدی رہنی آں
پل پل تیرے ہجر دا موہرا پھلکدی رہنی آں

کچی آں میں عشق دی بھٹھی پکدی رہنی آں
ہجر دے مارو تھل وچ ٹر ٹر تھلکدی رہنی آں

نہیں آیتے کیوں نہیں آیا کاواں توں پی پچھاں
آ جاوے تے اوہدے پیار توں اکدی رہنی آں

اِکلاپے دا چرخا ڈاہ کے وچ پریت دے ویہڑے
درد وچھوڑے دی پونی میں گتدی رہنی آں

اُونوں ویکھ کے ہتھاں وچوں جنڈی نکلی جاوے
اُکھڑے اُکھڑے ساہ سینے وچ ڈکدی رہنی آں

اوبدی من لوواں تے ہر شے ہتھوں جاندی اے
جے اوبدی نہ متاں تے نہیں ککھ دی رہنی آں

شہ رگ توں وی نیڑے جیہڑا لوں لوں اندر وے
دل دیاں اکھاں نال میں اُونوں تکدی رہنی آں

جو چاہنی ہاں صغرا مینوں مل تے سکدا اے
خورے فیر وی منگن توں کیوں جھکدی رہنی آں

اَکھ دا جھگا خالی کر کے
کتھے ٹُر گئے سُننے ڈر کے

میرے مَنکھ تک ہاسا آیا
خورے کئے دُکھڑے جَر کے

جِت لئی اے میں عَشق دی بازی
دل، چنڈ، جان، جوانی ہر کے

رانجھا نہ ہی بیلوں آیا
آگیاں نیں مجھاں چر کے

ہجر فراق دے جھکھڑ جھلے
آساں والے ٹاہن وی ریکے

دل تنے دی ڈانجھ نہ ملے
ساہ سینے وچ رہندے گھر کے

موسیٰ نوں راہ دین سمندر
فرعونان دے بیڑے غرقے

پچے عشق دے درشن ہوں
آواں پیر ہواتے دھر کے

دل وچ تیرے کیہڑا وسدا
سچ بولیں ہتھ دل تے دھر کے

ایتھوں اگے تھل ای اڑیئے
رکھ لے نین کٹورے بھر کے

اگو جھات بجن وی پائی کیتا
صغرا ست سمندر تر کے

چندری اکھ سوال چا کیتا
دل کملے بے حال چا کیتا

ساہ نوں جدوں دھمال چا کیتا
شیشے دے وچ وال چا کیتا

میں سُننے تُوں تینوں منگیا
وچھڑن وی اُس نال چا کیتا

گنگے اکھر فر فر بولے
اکھ نے انج کمال چا کیتا

عشق دے صدقے جا حسینا
جس مادھو نوں لال چا کیتا
بھیڑے دل دی جد وی مئی
میںوں ایس کنگال چا کیتا

نُشیاں دے اک پل نے صغرا
ودیا غم دا سال چا کیتا

☆☆☆

عشقِ سفرِ وِجِ اکِ نہ ہو یا
بِجَا! تیرا میرا رِستَا

بندِ نینِ اکھیاں تُوں دِسنَا اِیں
روحِ وِجِ وِسیا اِکو سَفْنَا

نہ حَالِے میں ہیرِ سَدِیجی
نہ حَالِے اوہ بِنیا رَا بَجَا

کسراں ضدل یار مناواں؟
 پنچ کے یار منانا سوکھا

چیترا کھڑیا رت زروئی
 من دا فر وی تاپ نہ لتھا

دل رتاں دا پکا ہانی
 سدا نال ہنیرے لڑیا

کندھ آساں دی ڈھیہ نہ جاوے
 صغرا دل دعاواں منگدا

مرن تُوں پہلاں مَر نہ ہووے
ایہہ اوکھا کَم کر نہ ہووے

عشق دے ہڑھ سچ میں اِنج دُبی
دُبدی جاواں تَر نہ ہووے

اَیس لئی اوہ میتھوں رِنج اے
میرے کولوں ڈر نہ ہووے

نکے وی نہیں قابو آندے
جے وڈیاں دا ڈر نہ ہووے

اودھی صورت دسدی ناہیں
جس دی دُوری بَر نہ ہووے

ہٹ ہٹ تگاں کرم دا بُوہا
سکھنی جھولی بھر نہ ہووے

خواب نمانے وی نہیں آندے
شالا خالی گھر نہ ہووے

تیرے ہوندیاں جیون بازی
کدی وی میتھوں ہر نہ ہووے

رتجھ دا چان وند دا دیوا
آس بنیرے دھر نہ ہووے

یار دے سُننے باجوں صغرا
رات دا پینڈا سر نہ ہووے

آس دا دیوا بال وے ماہی
ڈاہڈا منڈرا حال وے ماہی

جد دکھاں لئی دھرنا ویتا
توں نہ بیٹھوں نال وے ماہی

تیرے ہاتھوں لنگھ ای گئے نیں
صدیاں ورگے سال وے ماہی

باہجھ پراں دے اُڈی پئی آں
عشق دا اُچ کمال وے ماہی

عشق نوں لُوں لُوں وچ وِسا کے
تھیواں سدا نہال وے ماہی

ہجر دے کھارے پانی میری
جندڑی دتی گال وے ماہی

میرے جیہی وی کوئی نہیں آیتھے
توں وی بے مثال وے ماہی

اپنے گُن تے ناز کراں گی
میری کدوں مجال وے ماہی؟

تُوں تے میں اَج وَکھ کھلوتے
ویلے چَلّی چال وے ماہی

وچ دلیجاں بیٹھی دے تگ
بگے ہو گئے وال وے ماہی

رات ہجر دی کالم کالی
چن جیہا مکھ وکھال وے ماہی

صغرا صدف فقیر نمانی
لگیاں دی لُج پال وے ماہی

شک دی کندھ نوں ڈھا نہ دیئے
مکدی گل مکا نہ دیئے

جتھے عشق نے ڈیرا لایا
اوتھے سیس رنوا نہ دیئے

رنگ اڈایئے مار کے اڈی
آج فیر انھی پا نہ دیئے

جتھوں کوئی نہیں خالی مُڑیا
اوہ بُوہا کھڑکا نہ دیئے

رِنیاں نہیں دینا شاہ نے بھائیں
پر زنجیر ہلا نہ دیئے

ماڑے مہاٹڑ لا کے سینے
ماڑے نوں وڈیا نہ دیئے

نویں حیاقی دا مُڈھ بنھیے
لنگھیا سماں بھلا نہ دیئے

عشق نے دتیاں نویاں پیڑاں
پشلے درد دبا نہ دیئے

عشق دیدار حُسنِ دا مئے
گھنڈ ذرا سرکا نہ دیئے

ہر پاسے تھر تھری پے جائے
وچلی گل سنا نہ دیئے

منیا قول نبھانے اوکھے
رکیتے قول نبھانے نہ دیئے

صغرا دل وچ قور بنا کے
ہر دکھڑا دفنا نہ دیئے

☆☆☆

ہر صورت وڈیا دتی اے
اپنی ذات نوا دتی اے

بُہا ڈھو کے بیٹھا سی
میں گنڈی کھڑکا دتی اے

انج ہنیرے چوں لو پھٹی
ماں نے چویں دُعا دتی اے

اکھ دَرشن دیدار سی منگدی
وچلی کندھ میں ڈھا دتی اے

اوپنے دل کیہ منگیا میتھوں
میں جند جان لٹا دتی اے

عشق چ کملے جھلے جٹ نوں
چوری ہیر کھوا دتی اے

چٹی نوں میں پرچم کر کے
ونگ نال ونگ وجا دتی اے

میں ہر اک دے کم آنی آں
ایہہ توفیق خدا دتی اے

مینوں سبھ کجھ یاد اے صفرا
اُس ہر گل بھلا دتی اے

☆☆☆

آس دی جھولی بھر دے ہاں
میںوں گمبلی کر دے ہاں

رج کے رونا چاہنی آں
اکھیں بدل دھر دے ہاں

مار اڈاری آ جاواں
میں بے پر نوں پر دے ہاں

جو سُننے وِچ تَکنی آں
سَگواں اوہو گھر دے ہاں

صغرا دُنیا ہر دتی اے
کچھ تے تُوں وی ہر دے ہاں

دَمِ دَمِ عَشَقِ دَهَالَاں پَاوے، چِیلا مَسْت قَلَنْدَرِ دَا
اوہ کیہ بھیت ظاہرِ دَا جانے، جَانُو نہیں جو اَنَدَرِ دَا

اَپنے سِینے وِچ لکاوے سَٹھے دُکھ دَرِیاواں دے
تک بندیا جی داری اُس دی، جگرا ویکھ سمندرِ دَا

میرے گھاٹے تے وادھے دا جہنوں بھورا پاس نہیں
واہ تقدیرے مالک بنیا اوہ میرے من مندرِ دَا

دھرتی دی پک اُتے پیدائے جد پرچھانواں انبر دا
سارا جُٹہ دل بن جانداے ویکھ کے مکھ دمبر دا

اُوہدے ناں دے زت سُنہڑے ہتھ ہواواں گھلنی آں
خورے کدھروں لہجھے مینوں آں دوالا دلبر دا

جس دے متھے تے لکھیا اے سبھناں لئی جی آیاں نوں
میرے لئی آج تک نہ کھلایا بُوہا اوس مقدر دا

پایے عشق دھمال وے سائیاں
توں سرتے میں تال وے سائیاں

سڑدی بلدی اگ تے پاوے
مٹی دی اج شال وے سائیاں

عشق دے پینڈے ٹردے راہی
ڈگیاں تیک سنبھال وے سائیاں

کسے نہیں اکھیاں وچوں پڑھیا
میرے دل دا حال وے سائیاں

تیری اکھ خزانے وڈے
خالی دل دا تھال وے سائیاں

سکھ دی دمڑی ہتھ نہ لگی
ہو گئی چند کنگال وے سائیاں

تیری اکھ دے اک اشارے
اُنیا سارا جال وے سائیاں

توں جرور جواب نہ دتا
ہو گئے چُپ سوال وے سائیاں

کوئی اکھ نہیں جرأت کردی
تُوں ہوویں جے نال وے سائیاں

میرے کہے وچ میرا دل اے
ایہو میرا کمال وے سائیاں

صغرا صدف کیہ عشق ہنڈھاندی
پیا عشق دا کال وے سائیاں

اِکلاپے دی ڈنگی میں
لبھیاں عشق دی جھنگی میں

ڈولی بیٹھی ہور کسے دی
ہور کسے نال منگی میں

چیتے کر کر اوہدا تکنا
اپنے آپ توں سَنگی میں

اودھدی اکھ جے سانجھ لوے تے
سارے جگ تُوں چنگی میں

اپنے گھر دی ہر اک کندھ تے
اپنی مُورت ٹنگی میں

ٹُر پئی اودھے ناں دی لے کے
اک چّھی ست رنگی میں

جیون راہ کنڈیارا اے
ہائے پیروں ننگی میں

جَدِ دِی اَو پَنے زُلفِ سَنواری
فیرِ نہ کیتی کنگھی میں

میں ہاں سوئی ویلے دی
درد چنہاں کئی لنگھی میں

راہے چھڈ گیاں نوں دَساں
اَج ہاں اپنی سنگی میں

جئے نیل تے پینے سَن
عشق دے ناگ دی ڈنگی میں

صغرا سب گجھ ہوندیاں وی
فر کیوں بھوگی تنگی میں

مکھ نہیں دِسدا ڈھولن دا

کیہ فیدا اکھیاں کھولن دا

بَول کیہ بولاں اوہدے نال

چَچ نہیں جنہوں بولن دا

میں پنڈا تیرے نال لایا

توں چارا کیتا رولن دا

دُنیا ڈھڈ د ہولی اے

کھیہڑا چھڈ بڑبولن دا

صدیاں دے ڈُھکے بُوہے نوں
 جیلہ کرئیے کھولن دا

دل پاسے دا سونا سی
 دل نہ آیا تولن دا

تیرے میرے وچ اے مٹی
 بچھا چھڈ وچولن دا

عشق نوں کیہڑا فیدا اے
 پیراں پٹھ مدھولن دا

موسم فیر صدف آیا
 گننیں مشری گھولن دا

بہنچواں دی تسی وچ دُکھ پروئے سَن
تاہیوں میرے سُننے سلّھے ہوئے سَن

ادھی راتیں چاننی اندر دو پرچھانویں
اک دوہے دے گل نال لگ کے روئے سَن

بجراں پاروں جھلی ہوئی پھردی ساں
تاہنگھ تری وچ کھوہ نیناں دے جوئے سَن

بھانویں رَج کے رولیا سائوں ویلے نے
فیر وی ساڈے جذبے نیویں زروئے سَن

اَسِيں تے يار دى پوجا كيتى ساهواں نال
اوہدے بھار وى اپنے سر تے ڈھوئے سن

كئے كلياں پيراں بيٹھاں مدھ چھڈياں
كئے كندياں وچ گلاب پروئے سن

عشق جہاں دے لوں لوں رچيا صغرا جى
ويلے ہتھوں مر کے وى کد موئے سن

بُوہا ہوڑ کے ہستی جاندے
آساں توڑ کے ہستی جاندے

نال سی رت سنجھی اوہ
رت رنجوڑ کے ہستی جاندے

جہڑے باغ دے راکھے، اوہو
پھل تروڑ کے ہستی جاندے

سہمی ہوئی مخلوق نُوں دُرُ دا
جِن چھوڑ کے ہستی جاندے

یار ملا نہیں سگدے جیہڑے
یار وچھوڑ کے ہستی جاندے

ساویں بہہ کے رَوون والے
مکھڑا موڑ کے ہستی جاندے

پایا نہیر ملاحواں صغرا
بیڑی بوڑ کے ہستی جاندے

بھاگ جگا کے تک لینے آں
لیکھ اَزا کے تک لینے آں

تسا سورج ڈب چلیا اے
دینہہ اُلٹا کے تک لینے آں

دیکھو جاگ پوے جے کوئی
رولا پا کے تک لینے آں

خورے نوں کہانی پنگرے
شعر سنا کے تک لینے آں

اک دوجے نوں گھلے ہوئے
خط منگوا کے تک لینے آں

آج گھڑی نوں دے کے چابی
وقت منا کے تک لینے آں

ماضی دے پرچھانویں پچھے
جھمرا پا کے تک لینے آں

صدف پرانے چاواں نوں آج
فر رشنا کے تک لینے آں

☆☆☆

دو شعر

چار دناں دے دُکھ وچ جیہڑا یار گیا گھبرا
ویلایا اوہدے ناں دی مُندری چچی وچ نہ پا

پٹی اکھاں اُتے بنھ کے اک دوجے نوں لہیے
دل آکھے کہ اوہو بال پئے دیاں کھیڈاں فیر کھڑا

کھوہ کے لے گیا رنگ اَساڈے اِک بُگل دا چور
ہنجُواں دے نال بھج گئی میری چٹی نوئیں نکور

کیدو ویلے دا شیطان اے مائے اُوہدی نہ من
میں ازلاں تُوں منگ رانجھے دی کھیڑیاں نال نہ ٹور

آپے کاغذ آپ قلم تے آپے بنے دَوَات
آپے مُتکا، آپ تَنَواں، آپے کھچھے ڈور

اوہدے میل دے موسم اُتوں لکھ بہاراں صدقے
مینوں بہن کھلون نہ دیندا من وچ نچدا مور

آپے وَاَج اے، آپ اِی چُپ اے، آپے اِی سبھ اکھر
آپے ہُو دی کھیڈ رچاوے، آپے پاوے شور

آپے صغرا آپ صدف اے میں ناہیں سبھ تُوں
توں اِی اکھاں اندر چکیں توں اِی ہُو دا زور

سبھ دے نال تے اوہدی گل نہیں ہوسکدی
جس دی یاد توں وکھری پل نہیں ہوسکدی

آج ای کراں گی فون تے اوہنوں آکھاں گی
تیرے ہانجھوں میری کل نہیں ہوسکدی

پہلے دن جو بُلھیاں اُتے نہیں آؤندی
فیر اوہ گل تے کسے وی پل نہیں ہوسکدی

قول نبھاون آئی نُوں اینا دَس دے
کیوں وچکار دی مشکل حل نہیں ہوسکدی؟

عشق دے وید نے ویہندیاں نال ای کہہ دتا
توں ہن کسے دوا نال ول نہیں ہوسکدی

ساہواں اندر وٹن والیا یاد رہوے
تیری دُوری میتھوں جھل نہیں ہوسکدی

دل دے ویہڑے پُھل کھڑے نیں یاداں دے
آساں بھری حیاقی تھل نہیں ہوسکدی

صدف چوں موتی لہمن والیو سوچ لوو
اکھ چوں نکلی اتھر چھل نہیں ہوسکدی

تیرے ناں دا چن چڑھاواں سوچنی آں
فیر اوس چن نوں اکھ بناواں سوچنی آں

ماپے، ٹپے، ڈھولے گاواں سوچنی آں
سکھیاں نال میں جھمّر پاواں سوچنی آں

بال پنے دیاں سدھراں کچھڑ چا کے میں
رُسیا ویلا موڑ لیاواں سوچنی آں

سوچدی پئی آں کتھے بوڑھ گواچے نیں؟
لہجہ جاون تے پینگھاں پاواں سوچنی آں

جے لہجہ جان گواچے سُننے راہواں چوں
اوہناں دی تعبیر بناواں سوچنی آں

ہجرآں دی دُھپ اندر سَرُدی، تترُی میں
وَصَل تَرے دیاں ٹھنڈیاں چھاواں سوچنی آں

وانگ کپاہواں کھڑ پئے میرے اندر دُکھ
ایہناں نال میں کویں نہاواں سوچنی آں

صغرا مصرعے بن دے جاندے غزلاں دے
دُکھڑے، یاداں، ہنجو، ہاواں سوچنی آں

ایس جنم وچ اوہدا میرا میل ہووے مناں
رنگے پیڑھے ڈھولن ماہی آن بہوے تے مناں

سوچ دی کندھوں ہجراں والا رنگ لہوے تے منّاں
مطلب فکران والا گنبد آن ڈھہوے تے منّاں

میرے کولوں جھڑی اوہدے ساہویں آکھ نہ ہوئی
اوہ گل سوہنا اپنے مُونہوں آپ کہوے تے منّاں

اچن چیتی آن ملے اوہ من وچ وسن والا
آخری ساہواں تیکر میرے کول رہوے تے منّاں

جگ نے جہڑے دُکھ دتے نیں اوہدے پیارچ مینوں
اوہ دُکھ سارے سجنّ پیارا رل سہوے تے متاں

جہدیاں راہواں تکدی تکدی روہی دا رُکھ ہوئی
دوگھڑیاں اوہ میری چھاویں آن بہوے تے متاں

کیوں سمیاں دے بھانبر میری دھرتی ساڑی جانڈے
سوچ دی چنی سولاں اندر آن کھہوے تے متاں

جی جی ڈھاواں اونی اونی جاوے اُسری
اوتر جانی اکلپے دی کندھ ڈھہوے تے متاں

سیونک دے وانگر کھاندے جاندے اندرو اندریں
دُکھ بندے نوں مار مُکاندے اندرو اندریں

سَت پَرائے گِج وَج کے دُکھ دیندے نیں
لگدے لائے ویر کماندے اندرو اندریں

دُکھ مینوں ہونی دے سکے لگدے نیں
اوہدے کم اِچ ہتھ وٹاندے اندرو اندریں

اِک دُو جے نوں مِلدیاں چُپ سی لگ جَاندی
اِک دُو جے توں سَاں شَرماندے اَندرُو اَندریں

مِٹّی دے قَلبُوت سی دَوواں دے وچکار
اِکو مورت رہے بَنانْدے اَندرُو اَندریں

صَغرا اوہنے کُھڑا آن وکھایا نہیں
دل دا شیشہ رہے چَکاندے اَندرُو اَندریں

تکے نالوں ٹٹی ہوئی تند اے چندڑی
جئے دی الماری اندر بند اے چندڑی

کیوں ملیئے پآ کے لیڑے شیشے دے
ادھ وچکار کھلوتی پئی کندھ اے چندڑی

میں تے اوہدے چاء پئی پورے کرنی آں
اوہ کہندا اے مینوں بڑی پسند اے چندڑی

تُوں بھولا اِس تُوں کِیہ جَانے چنڈی نوں
تیریاں سوچاں نالوں اُچ بلند اے چنڈی

کدی کدی ورتارا کردی بھیناں وانگ
کدی کدی گدائے سس یا نندا اے چنڈی

چُپ رَہویں تے زہری ہر شے لگدی اے
بُول پوئیں تے لگدا اے گلقد اے چنڈی

اچن چیتے یار ملے تے انج میں جشن مناواں
چپ دی بگل لاه کے سٹاں، گھل کے لڈیاں پاواں

جس دن دنیا داری ساڈے وچوں کوچ کرے گی
اوس دیہاڑے ”توں“ تے ”میں“ دے سہے فرق مٹاواں

تیری میری پریم کہانی انبروں آگے اپڑی
میں تیری پہچان ازل توں، توں میرا پرچھاواں

جگنو وانگوں چمکاں مارن اوہدے نین نورانی
اوہدے آن تے چائن دی میں رَج کے دھوڑ اڈاواں

توں بولیں تے آل دوالے سُر دی بارش ہووے
توں ویکھیں تے اچن چیتے ہر تھاں کھرن دُعاواں

کدے کدے جی کردا صغرا اوہدے مکھڑے اُتوں
گنک چہا رنگ لے کے میں اک وکھرا رنگ بناواں

گھاٹ کھانی سی تے گھاٹ کھاندی رہی
اوہ جتاندا رہیا، میں نبھاندی رہی

نت ریکھاں مُقَدَّر بدلے رہے
نت سَتّا نَصیباً جگاندی رہی

میں چھواواں دے سُننے پَروئے سدا
پار تعبیراں نوں ساں لنگھاندی رہی

سانجھ مٹی دے بھانڈے دی کرنی پئی
ایہنوں پتھر دے شر توں بچاندی رہی

رات مٹی تے مٹی نہ میری کتھا
لوک سُن دے رہے میں سُناندی رہی

بازی کھلر گئی اک دیہاڑے جدوں؟
ہار کے آپ، بجن پُگانندی رہی

میں صدقہ اوس دا بھیت پائی لیا
دُنیا جس دی حقیقت لُکاندی رہی

تیرے باہجوں سَکھ مَناں کہ رُل جاواں
دَس ہن تَینوں یاد کَراں کہ بھُل جاواں

☆☆☆

آندیاں جانڈیاں کونجاں ہتھیں نرت سنیہڑے گھلاں
جے وطنان نوں آوے ماہی شاہی بیڑے گھلاں

جی کردا اے وارث دی پگ بٹھاں رانجھے نوں
دیس نکالا دے کے ایتھوں سبھے کھیڑے گھلاں

شہر دے بند مکاناں وچ وسنیکاں دا ساہ گھٹدا
میرے وس ہووے تے پنڈ چوں کھلے ویڑے گھلاں

اِک مِکِ هُو کَے رِیے شالا کوئی نکھیڑ نہ سَکے
سَت سَمندروں پار میں سارے جھگڑے جھیڑے گھلاں

اَج میں مَن مُراداں پائیاں ماہی میرا ہویا
جی کردائے سارے شہر نوں لڈو پیڑے گھلاں

سالگرہ ماہی دی صغرا فر چیتَر وچ آئی
سوچنی آں پئی پھل میں اوہنوں کیہڑے کیہڑے گھلاں

اوہدی خوشبو جد وی آوے دل دے سُنے ویہڑے
رَج رَج عشق دھالاں پاوے دل دے سُنے ویہڑے

کالے کاگ نوں پُوری پاواں، کیہ کیہ شکن مناواں
جیکر اوہ تشریف لیاوے دل دے سُنے ویہڑے

یاداں دی جد جھلے نہیری کجھ دسے نہ سُنھے
ویلا ایویں دھوڑ اڈاوے دل دے سُنے ویہڑے

کوئی سدھر تیرے باجھوں بنی نہ آن سہیلی
گاؤن ترنجن دے جو گاوے دل دے سُنجے ویہڑے

کوئی صغرا میرے ول وی لے آوے پربھاتاں
کوئی رانجھن موڑ لیاوے دل دے سُنجے ویہڑے

ایوں دل تے لگے ہوئے پھٹ وکھا کے لوکاں نوں
کیہ کھٹیا میں اپنے دل دے درد سنا کے لوکاں نوں

اوکھے ویلے اکھ چڑا کے اپنے وی لنگھ جان دے نیں
تیری قسمے وکھ لیا اے میں آزما کے لوکاں نوں

ازل توں اوہومن وچ و سیا، اوہداناں پئی چینی آں
اوہدامن میں راضی رکھیا، نت رُسا کے لوکاں نوں

ہیراں سسیاں سوہنیاں رلیاں پی پی موہرے ہجر اں دے
کیہ لبھا اے عشقا تینوں نت تڑفا پا کے لوکاں نوں

توں جے مل جاویں تے سائوں کاہدی لوڑا اے دنیا دی
آپاں دوویں جی لاں گے فر چھڈ چھڈا کے لوکاں نوں

غرضاً والا بھانبر ویکھو لو بھ نے کنج ڈھکھایا اے
لوکی پوجی جاندے کیویں بت بنا کے لوکاں نوں

صغرا اکھر نیلے پے گئے غزلاں نیں وِس گھولدیاں
لوکی کسراں سوں جاندے نیں زہر پیا کے لوکاں نوں

جندڑی کَلَم کَلّی رہ گئی تاں نہیں لَبھدی
اپنا درد سناون لئی ہن ماں نہیں لَبھدی

کِنّے نظراں لا چھڈیاں نین رُکھاں نوں
ٹاہن تے نظریں آوندے نیں پر چھاں نہیں لَبھدی

اکھ دے آہنے وچوں جیہڑے ڈگ پیندے
جگ تے لُکن لئی اوہناں نوں تھّاں نہیں لَبھدی

مہینوال نوں ملن گئی سی کچے تے
دُب گئی اے وچکار جو پار چھاں نہیں لبھدی

پندھ مَکَنا پَیندا حیلے ہمت نال
ٹورا ٹریئے منزل گھار پیاں نہیں لبھدی

پنڈاں دے پنڈ ویہلے ہوئے مجبوری توں
شہر کھڑپگی روح کوئی پنڈ گراں نہیں لبھدی

صغرا تری اڈان زمانہ ویکھے گا
عشق دی اچّ اڈاری باجھ پراں نہیں لبھدی

ظلم نے کالے کنبیل وانگوں بٹکل ماری ہوئی اے
چار پھیرے وحشت نے اک کندھ اُساری ہوئی اے

دیوے دی باقی مک جاندی اے کم نہیں مکدے
فتیمیں حیاتی مک جاندی اے کم نہیں مکدے

سجناں نال نہ ملنے دا اک دکھ رہ جاند اے
ایہہ رت برساتی مک جاندی اے کم نہیں مکدے

عشق دی گلی سچ جاندی نہیں
نویں کوئی لیک لواندی نہیں

میرا سدا امن تے پیار اے
دُنیا ویر گواندی نہیں

جو ہونا اوہ ہو کے رہنا
میں روندی پچھتاندی نہیں

سِدھی سَاہویں کَر چھڈنی آں
بوہتی گل گھماندی نہیں

دُکھڑے کتھوں آ جاندے نیں
سَدے گل بِلاندى نہیں

روز نصیباً رُس جاندا
میں وی روز مناندى نہیں

دل دے ورقے لکھ چھڈدی
صغرا گل بھلاندى نہیں

سے دی کھڑک رہی اے ٹٹی
اٹھ کوئی عمل کما لے بٹی

اوتھوں اپڑی کہ نہیں اپڑی
بدلاں تے لکھ چٹھی گھٹی

بھار جیون دے ہمتوں بھارے
ڈھووے چند نمائی گئی

دُکھ غم مُفت و مُفتی لبھدے
خوشی نہیں لبھدی ایڈ سوئی

سبھ کجھ جان کے وی انجان اے
لوبھ سچ دُبی دُنیا جھٹی

عشق دے باجھ نہیں دوجا کوئی
صغرا نے جوہ ایسی مئی

ہر پاسے ویرانی جیہی سی
سوجاں وچ حیرانی جیہی سی

اکھیاں وچ دَرشن دی مُستی
روح کَملی دِیوانی جیہی سی

اُوکھے لَبھدے سُنن سُچیرے
جھوٹھ دے وچ آسانی جیہی سی

کاہدا مان، غرور، تکبر
ہر شے ای جد فانی جیہی سی

عشق تیرے وچ جھلی ہو گئی
صغرا سگھڑ دانی جیہی سی

اندرو اندریں روئی جانده
اپنه دل نون دھوئی جانده

اڈھی رات نون آون والے
گھر چوں اڈھی لوئی جانده

سُورج وَاجاں مارے تے اوہ
لمی تان کے سوئی جانده

جس تھان تُوں میں ہو آئی آں
اوتھے کوئی کوئی جاندے

ایدھر اودھر ڈر ڈر ویکھن
لگ لک کے قرضوئی جاندے

سوچی پئی آں کیہ حل کڈھیے
صُغرا ایہہ کیہ ہوئی جاندے

☆☆☆

سُوجھ دے دَرِیا اندر ٹُبھی مار صدف میں کڈھاں
اتھرو جھڑے اکھیاں وِچ نیں اوہ موتی کر چھڈاں